

Warszawa, 12 kwietnia 2016 r.

BAS-WASGiPU/WAPEiM-669/16

Pani Poseł
Izabela Kloc
Przewodnicząca Komisji
do Spraw Unii Europejskiej

**Opinia w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego przyjętego w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu
(COM(2016) 62 final)**

I. Opinia merytoryczna

1. Przedmiot dokumentu UE

a) treść dokumentu UE

Przedstawiony projekt decyzji Rady ma na celu wyrażenie zgody na podpisanie przez Unię Europejską porozumienia paryskiego zawartego podczas konferencji stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UN FCCC) w grudniu 2015 r. oraz upoważnienie Przewodniczącego Rady do wyznaczenia osoby właściwej do podpisania tego porozumienia w imieniu Unii Europejskiej. Projekt stanowi, że porozumienie zostanie podpisane w imieniu UE w dniu 22 kwietnia 2016 r. w siedzibie ONZ w Nowym Jorku, tzn. w pierwszym dniu wyłożenia tego dokumentu do podpisu.

Porozumienie paryskie to pierwsze od blisko 20 lat porozumienie o charakterze globalnym, którego celem jest przeciwdziałanie niekorzystnym skutkom zmian klimatu. Porozumienie zastąpi protokół z Kioto, który wygasa w 2020 r. Istotą porozumienia paryskiego jest jego powszechność – do działań na rzecz ochrony klimatu, w tym do przyjęcia określonych celów redukcyjnych, zobowiązały się nie tylko kraje rozwinięte (jak było to w przypadku protokołu z Kioto), ale wszystkie

strony porozumienia, czyli ponad 190 państw, w tym wszystkie kluczowe gospodarki rozwijające się.

Najważniejszy cel polityczny sformułowany w porozumieniu paryskim polega na wyznaczeniu długoterminowego celu bezpieczeństwa klimatycznego. Uzgodniono, że cała społeczność międzynarodowa podejmie działania w celu ograniczenia wzrostu temperatury globalnej znacząco poniżej 2°C w stosunku do epoki przedindustrialnej, dążąc do tego, by wzrost ten ograniczyć do jedynie 1,5°C. Cel ten ma być zrealizowany do 2100 r.

Do osiągnięcia powyższego celu służyć będzie szereg działań określonych w porozumieniu. Po pierwsze, Strony uzgodniły, że przyjmą lub zaktualizują krajowe cele ograniczenia emisji, tak by jak najszybciej zatrzymać wzrost łącznych światowych emisji gazów cieplarnianych (czyli doprowadzić do kulminacji światowych emisji), a następnie rozpocząć ich szybką redukcję, by osiągnąć zerową emisję netto w połowie wieku. Środkiem służącym realizacji tego zobowiązania będą tzw. wkłady krajowe (*Intended Nationally Determined Contribution*, INDC), czyli określone indywidualnie przez każde państwo zobowiązania, które wszystkie strony porozumienia muszą złożyć lub potwierdzić do 2020 r. Porozumienie paryskie przewiduje, że działania zmniejszające emisje CO₂ będą podejmowane przez wszystkie strony, z poszanowaniem ich specyfiki i możliwości społeczno-gospodarczych. Począwszy od roku 2023, co pięć lat, będą przeprowadzane pełne przeglądy wspólnych światowych działań. Obejmą one zarówno kwestie redukcji emisji, jak i adaptacji do zmian klimatu oraz zapewnienia wsparcia finansowego dla państw słabiej rozwiniętych i najbardziej narażonych na skutki zmian klimatu. Przeglądy te będą realizowane w oparciu o najnowszy stan badań naukowych. Mają one pozwolić na ocenę stopnia realizacji porozumienia oraz ocenę adekwatności dotychczasowych zobowiązań. Dodatkowo, państwa będą musiały w pięcioletnich cyklach składać nowe zobowiązania, przewidujące coraz wyższe cele redukcyjne, tak aby udało się osiągnąć „cel 2°C” lub nawet 1,5°C.

W porozumieniu paryskim zawarto szereg uzgodnień dotyczących wsparcia finansowego dla krajów rozwijających się. Potwierdzono, że począwszy od 2020 roku kraje rozwinięte będą przekazywać krajom rozwijającym się 100 miliardów dolarów rocznie na inwestycje w ograniczanie emisji i adaptację do zmiany klimatu. Według porozumienia do 2025 roku ma zostać wyznaczony nowy, wyższy cel finansowania klimatycznego. Zarządzanie tymi środkami będzie powierzone specjalnej instytucji

finansowej – Zielonemu Funduszowi Klimatycznemu (*Green Climate Fund*, GCF). Uzgodnienia dotyczące finansowania przewidują, że państwa rozwijające się oraz gospodarki w okresie przejściowym mogą przyłączyć się do pomocy krajom najuboższym na zasadzie dobrowolności. W umowie zapowiedziano też kontynuację prac nad mechanizmem kompensacji szkód wynikłych ze zmian klimatu (np. nagłych katastrof pogodowych bądź zdarzeń długotrwałych, takich jak np. wzrost poziomu morza).

b) geneza i kontekst dokumentu UE

Zmiany klimatu uznawane są za jeden z największych problemów ekologicznych i gospodarczych współczesnej cywilizacji. Od blisko trzech dekad wspólnota międzynarodowa dąży do wypracowania mechanizmów, które pozwolą na powstrzymanie nadmiernej emisji gazów cieplarnianych. Instrumentem takim miał być protokół z Kioto¹, ale jego przyjęcie nie doprowadziło do powstrzymania wzrostu globalnych emisji CO₂, bowiem niektóre państwa o szczególnie dużej emisji (m.in. USA i Chiny) nie zostały zobowiązane tym traktatem do ich redukcji. Dlatego już ponad dekadę temu rozpoczęto działania na rzecz zawarcia nowego, skuteczniejszego porozumienia. Pierwotny kalendarz negocjacyjny zakładał, że do zawarcia takiej umowy dojdzie podczas konferencji COP15 w Kopenhadze (2009 r.). Jednak szczyt w stolicy Danii zakończył się fiaskiem; podjęto jedynie decyzję o przedłużeniu mandatu negocjacyjnego do 2011 r. Dalsze szczegółowe ustalenia w tej sprawie zapadły podczas konferencji COP17 w Durbanie (2011 r.), gdzie podjęto decyzję o powołaniu nowej ścieżki negocjacji dotyczących działań długookresowych (tzw. Platforma z Durbanu). Uzgodniono, że nowy protokół lub inny prawnie wiążący instrument będzie wiązał wszystkie strony Konwencji Klimatycznej (a więc również kraje rozwijające się). Zgodnie z ustaleniami z Durbanu nowy protokół miał zostać

¹ Protokół z Kioto wszedł w życie w 2005 r. Przewidywał on, że kraje uprzemysłowione ograniczą emisję gazów cieplarnianych łącznie o około 5% w latach 2008-2012 w stosunku do roku bazowego (1990). Zgodnie z poprawką z Doha druga faza protokołu z Kioto ma objąć lata 2013-2020 (porozumienie to nie zostało jeszcze ratyfikowane przez wymaganą liczbę stron). W protokole z Kioto obowiązkiem ograniczania emisji nie zostały objęte kraje rozwijające się, w tym tak znaczące gospodarki jak np. Chiny, Indie, Korea Południowa, czy Meksyk. Protokołu z Kioto nie ratyfikowały też USA. Fakt wyłączenia poza system wiążących zobowiązań państw o kluczowym znaczeniu dla światowego bilansu emisji CO₂ sprawia, że porozumienie to nie stwarza właściwych ram do kontroli emisji w skali globalnej.

uzgodniony najpóźniej w roku 2015, tak aby jego wdrożenie mogło nastąpić nie później niż w 2020 r. Efektem realizacji tego scenariusza jest przyjęcie porozumienia paryskiego. Doszło do niego podczas konferencji COP21 w grudniu 2015 r.

Porozumienie paryskie stanowi zwieńczenie wieloletniego procesu negocjacyjnego, którego głównym celem było przyjęcie traktatu, który zastąpi wygasający w 2020 r. protokół z Kioto. Celem negocjatorów było przygotowanie umowy, która rozszerzy krąg krajów prowadzących aktywną politykę klimatyczną, tak by stworzyć szanse na realizację głównego celu ramowej Konwencji Klimatycznej, którym jest *„osiągnięcie stabilizacji stężenia w atmosferze gazów cieplarnianych na takim poziomie, który zapobiegnie niebezpiecznym antropogenicznym oddziaływaniom na system klimatyczny”*.

Porozumienie paryskie wejdzie w życie trzydziestego dnia po złożeniu instrumentów jego ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia przez co najmniej 55 stron, reprezentujących szacunkowo przynajmniej 55 % całkowitej emisji gazów cieplarnianych. Stronami porozumienia są zarówno Unia Europejska, jak i jej państwa członkowskie. Porozumienie zostanie wyłożone do podpisu w siedzibie Organizacji Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku od dnia 22 kwietnia 2016 r. do dnia 21 kwietnia 2017 r. Podpisanie porozumienia będzie stanowić pierwszy formalny krok do jego ratyfikacji. Ze strony UE proces ratyfikacji będzie musiał być przeprowadzony zarówno przez Unię Europejską, jak i każde z państw członkowskich.

Porozumienie paryskie jest zgodne z celami środowiskowymi UE. Unia Europejska tradycyjnie należy do zwolenników ambitnej polityki klimatycznej, w trakcie przygotowań do COP21 włożyła duży wysiłek dyplomatyczny w zbliżenie stanowisk wszystkich stron i zapewnienie ostatecznego sukcesu szczytu w Paryżu.

Projektowi decyzji towarzyszy komunikat Komisji poświęcony ocenie skutków porozumienia klimatycznego zawartego w Paryżu². W opracowaniu tym szczegółowo omówiono i poddano analizie kluczowe elementy porozumienia paryskiego. Dokument ten stanowi dobry materiał referencyjny do pogłębionej dyskusji nad podpisaniem/zawarciem porozumienia paryskiego i przyszłymi kierunkami rozwoju globalnej polityki klimatycznej.

² COM(2016) 110 final.

c) informacja o stanie prawa obowiązującego w Polsce w materii objętej treścią dokumentu UE

Polska ratyfikowała międzynarodowe porozumienia stanowiące podstawę światowych negocjacji klimatycznych: Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu oraz protokół z Kioto. Od lat jest aktywną stroną negocjacji klimatycznych, czego dowodzi fakt, że konferencje stron dwukrotnie odbywały się w naszym kraju (COP14 w Poznaniu, 2008 r; COP19 w Warszawie, 2013 r.).

Zarówno Konwencja Klimatyczna, jak i protokół z Kioto znalazły odzwierciedlenie w krajowym systemie prawnym. Kwestie związane z ograniczaniem emisji gazów cieplarnianych są przedmiotem licznych polityk sektorowych (np. Polityki energetycznej Polski do 2030 r.), a ponadto regulowane są przez wiele aktów prawnych z dziedziny ochrony środowiska, energetyki, gospodarki komunalnej itp. Obecnie większość polskich przepisów w tej dziedzinie powstaje pod wpływem prawodawstwa europejskiego (w tym dyrektyw służących wdrożeniu tzw. pakietu klimatyczno-energetycznego). Rozbudowane przepisy dotyczą zwłaszcza takich obszarów jak rozwój odnawialnych źródeł energii i podnoszenie efektywności energetycznej. Ważną częścią polityki klimatycznej jest też adaptacja do zmian klimatu – w tym obszarze Polska przyjęła w 2013 r. Strategiczny Plan Adaptacji (tzw. SPA2020).

2. Ocena dokumentu UE

a) ocena skutków społecznych, gospodarczych i finansowych

Przedstawiony projekt decyzji ma otworzyć drogę do podpisania w imieniu UE porozumienia paryskiego, a następnie do jego zawarcia. Za symboliczny można uznać fakt, że UE zamierza podpisać porozumienie w najwcześniejszym możliwym terminie, tj. podczas specjalnej ceremonii w dniu jego wyłożenia do podpisu w siedzibie ONZ. Podkreśla to wysoką polityczną rangę tej umowy. Wdrożenie porozumienia paryskiego w horyzoncie długookresowym wymagać będzie:

1. podjęcia długofalowych działań mitygacyjnych (redukcji emisji gazów cieplarnianych);
2. zintegrowanego planowania w zakresie programów adaptacji do zmian klimatu;
3. zapewnienia sprawnego systemu finansowania klimatycznego, w tym pomocy dla krajów najbardziej dotkniętych skutkami zmian klimatu;
4. organizacji miarodajnego systemu pomiarów, kontroli i weryfikacji.

Unijna polityka klimatyczna wdrażana jest w ramach obszernego korpusu prawodawstwa. Przyjęcie porozumienia paryskiego może stanowić impuls do jego przeglądu. Porozumienie paryskie nie nakłada na państwa UE bezpośrednio żadnych dodatkowych obowiązków redukcyjnych, ale w perspektywie długofalowej będzie rodzić potrzebę eliminacji węgla i wprowadzania nowych rozwiązań technologicznych. Podczas przygotowań do szczytu w Paryżu UE przyjęła swój dokument INDC, zakładający redukcję emisji CO₂ o przynajmniej 40 proc. do 2030 r. w stosunku do roku 1990. Przed COP21 swoje indywidualne działania zadeklarowało w sumie 186 państw. Ocena tych deklaracji wskazuje, że prognozowany wzrost temperatur na koniec wieku sięgnie 2,7–3°C, czyli znacznie przekroczy cel określony w porozumieniu paryskim. Oznacza to konieczność znacznego podniesienia celów redukcyjnych w kolejnych dekadach, tak by dążyć do osiągnięcia neutralności węglowej w połowie bieżącego stulecia. W tym kontekście wielu analityków podkreśla, że zawarcie porozumienia paryskiego tworzy nowy krajobraz inwestycyjny z punktu widzenia przemysłu i sektora finansowego. Dalsze finansowanie technologii opartych na wykorzystaniu paliw kopalnych staje się bardziej ryzykowne i może doprowadzić do sytuacji, w której inwestorzy nie uzyskają akceptowalnego zwrotu z dokonanych inwestycji. Sytuacja ta będzie stanowić silny impuls do strukturalnej przebudowy gospodarki w kierunku tzw. gospodarki niskoemisyjnej (dekarbonizacja).

Unia Europejska ogłosiła swój wkład krajowy (INDC) w marcu 2015 r. jako pierwsza ze znaczących gospodarek światowych. Unia rozpoczęła już proces realizowania celu 40-procentowej redukcji emisji gazów cieplarnianych. W lipcu 2015 r. Komisja przedstawiła wniosek dotyczący zmiany dyrektywy w sprawie handlu emisjami. W 2016 r. Komisja zamierza wystąpić z wnioskami określającymi cele państw członkowskich w sektorach nieobjętych handlem emisjami oraz zasady wliczania bilansu źródeł i pochłaniaczy emisji towarzyszących użytkowaniu gruntów i leśnictwu (tzw. LULUCF). Ponadto Komisja zapowiedziała, że w 2016 r. zaproponuje nowe środki w zakresie energetyki odnawialnej i efektywności energetycznej.

Unię czekają teraz negocjacje szczegółów jej własnej polityki klimatycznej, która zakłada m.in. redukcję emisji gazów cieplarnianych o 40% do 2030 r. Warto zwrócić uwagę, że 40-procentowy cel redukcyjny przyjęty w unijnym INDC oparty był na wyliczeniach dotyczących ograniczenia wzrostu temperatur o 2°C, a nie o 1,5°C. Dlatego obecnie niektórzy uczestnicy negocjacji argumentują, że należałoby teraz podnieść ten cel, aby dostosować unijny wkład do nowych założeń (Polska nie

podziela tego podejścia, wskazując, że głównym celem europejskiej dyplomacji klimatycznej powinno być obecnie skłonienie innych stron porozumienia do przyjęcia bardziej ambitnych zobowiązań redukcyjnych).

Porozumienie paryskie należy także oceniać przez pryzmat polityki międzynarodowej. W większości analiz podsumowujących szczyt w Paryżu podkreśla się, że porozumienie jest niewątpliwym sukcesem UE. Państwa rozwijające się będą musiały uczestniczyć w redukowaniu emisji gazów cieplarnianych poprzez system wkładów krajowych. Uwzględniono również pięcioletnie cykle rewizji „w górę” deklarowanych celów redukcyjnych. Korzystny jest też brak nowego pułapu wsparcia finansowego, które miałyby być udzielane po 2020 r. Jedno z najważniejszych osiągnięć Unii i USA to postanowienie dotyczące transparentności działań, czyli monitorowania i raportowania wysiłków dokonywanych przez wszystkie kraje. Raporty mają powstawać co dwa lata i być poddawane technicznemu, eksperckiemu przeglądowi. Eksperti będą także mogli sugerować kierunek poprawy podejmowanych działań. Pozwoli to na rzetelne informowanie o postępach i wywieranie politycznego nacisku w celu dotrzymania zobowiązań przez pozostałe strony porozumienia.

Z drugiej strony, porozumienie nie spełniło części oczekiwań UE. Brakuje w nim konkretnego wspólnego celu redukcyjnego, który miałby zostać osiągnięty w połowie wieku, a państwa rozwijające się zapewniły sobie możliwość podejmowania działań w mniejszym wymiarze niż państwa rozwinięte. Nie udało się też w porozumieniu uwzględnić emisji z sektorów transportu morskiego i lotniczego. Poza tym w treści umowy przewidziano szczególną pozycję dla krajów, które są narażone na negatywne skutki ograniczenia zużycia paliw kopalnych. Chodzi przede wszystkim o Arabię Saudyjską, która – jako kraj uzależniony od eksportu ropy naftowej – straciłaby pośrednio na wdrażanych politykach redukcji emisji. Tymczasem dzięki odpowiedniemu postanowieniu porozumienia nie będzie musiała radykalnie zmniejszać wydobycia. Porozumienie nie zapewniło jednak wystarczających mechanizmów wywierania nacisku na pozostałe państwa, by wypełniały swoje zobowiązania. Nie chroni więc unijnej gospodarki przed ryzykiem, że inne kraje nie tylko będą deklarowały podejmowanie działań w znacznie mniejszym zakresie, lecz także nie dotrzymają nawet tych niższych zobowiązań.

Polska brała aktywny udział w wynegocjowaniu porozumienia paryskiego i z zadowoleniem przyjęła końcowy rezultat COP21. Podobnie jak dla całej UE, dla

Polski kluczowym rozstrzygnięciem jest odejście od sztywnego podziału na kraje rozwinięte (zobligowane do wysiłków w celu ograniczenia globalnego ocieplenia) i kraje bez takich obowiązków. Uniwersalny charakter zobowiązań redukcyjnych będzie przyczyniać się do podniesienia polskiej konkurencyjności polskich przemysłów wytwórczych. Niemniej planowane istotne zwiększenie redukcji emisji gazów cieplarnianych będzie dla Polski większym problemem niż dla większości innych krajów. Silne uzależnienie polskiego sektora energetycznego od węgla kamiennego i brunatnego sprawia, że w naszym kraju transformacja w kierunku gospodarki niskoemisyjnej będzie procesem szczególnie złożonym i skomplikowanym. W tej perspektywie istotne będzie stałe ograniczanie udziału węgla w krajowym miksie energetycznym, rozwój energetyki odnawialnej, w tym prosumenckiej, zwiększanie efektywności energetycznej we wszystkich sektorach gospodarki. Za sprzeczne z celami polityki klimatycznej należy uznać podejmowanie inwestycji utrwalających uzależnienie gospodarki od paliw kopalnych, przedsięwzięcia tego typu realizowane obecnie będą generować emisję przez najbliższe kilkadziesiąt lat co może radykalnie utrudnić wywiązywanie się ze zobowiązań określonych w porozumieniu paryskim.

Z punktu widzenia interesów Polski pozytywnie należy ocenić silne zaakcentowanie w porozumieniu paryskim roli lasów w ochronie klimatu. W Polsce z powodzeniem od wielu lat realizowany jest program zwiększania lesistości kraju, dlatego włączenie tego sektora do systemu rozliczania zobowiązań może być instrumentem redukcji kosztów osiągnięcia wymaganych celów ochrony klimatu.

b) ocena zgodności działań UE, o których mowa w dokumencie UE, z zasadą pomocniczości

Analizowany dokument jest nie projektem aktu ustawodawczego UE, a zatem nie podlega ocenie co do zgodności z zasadą pomocniczości.

c) ustosunkowanie się do projektu stanowiska RP przedstawionego przez RM

Projekt stanowiska RP do projektowanej decyzji został przyjęty przez Komisję ds. Europejskich Rady Ministrów 6 kwietnia br. Rząd popiera wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie podpisania porozumienia paryskiego, w imieniu Unii Europejskiej. Rząd wskazuje, że z uwagi na rolę odgrywaną przez UE w

międzynarodowych działaniach na rzecz ochrony klimatu, istotne jest, aby przedstawiciele UE wzięli udział w ceremonii podpisania porozumienia paryskiego. Rząd podkreśla, że podpisanie porozumienia przez UE nie wyklucza i nie zastępuje suwerennego podpisania go przez wszystkie państwa członkowskie UE, również będące stronami konwencji.

Rząd zwraca uwagę, że samo podpisanie porozumienia paryskiego nie niesie istotnych skutków materialnych. Takie skutki – prawne, społeczne, gospodarcze i finansowe – powstaną dopiero po zawarciu porozumienia i jego wejściu w życie. Do tego czasu sygnatariusze mają jedynie obowiązek powstrzymywania się od działań, które udaremniłyby przedmiot i cel umowy. Rząd wskazuje, że szczegółowa analiza skutków społeczno-ekonomicznych porozumienia paryskiego zostanie dokonana w ramach procedury ratyfikacji porozumienia przez Polskę oraz w czasie prac nad legislacją UE wdrażającą ramy polityki klimatyczno-energetycznej do 2030 r. Stanowisko rządu to nie budzi zastrzeżeń.

d) uwagi dotyczące działań przedstawiciela RP w odniesieniu do dokumentu UE

Wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie podpisania w imieniu Unii Europejskiej porozumienia paryskiego zasługuje na poparcie przedstawiciela RP. Przyjęcie wniosku powinno dokonać się w terminie umożliwiającym udział przedstawiciela Unii Europejskiej w ceremonii podpisania porozumienia paryskiego, która została zaplanowana na 22 kwietnia 2016 r. w siedzibie ONZ w Nowym Jorku. Na tej samej sesji porozumienie paryskie zostanie podpisane w imieniu Polski przez premier Beatę Szydło.

II. Opinia prawna

1. Podstawa prawna dokumentu UE

Podstawą prawną przyjęcia projektowanej decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady jest art. 192 ust. 1 w związku z art. z art. 218 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE). W pierwszym przepisie zamieszczono podstawę podejmowania działań służących osiągnięciu celów UE w zakresie środowiska naturalnego. Przepis drugi określa procedurę podpisywania umów międzynarodowych przez Unię Europejską. Projekt aktu prawnego mieści się w zakresie polityki środowiska naturalnego. Dziedzina projektowanej regulacji należy

do kompetencji dzielonych między UE a państwami członkowskimi (art. 3 ust. 1 lit. e TfUE). Przedłożony projekt nie jest projektem aktu ustawodawczego. Wybór procedury i zastosowanego środka nie nasuwa wątpliwości.

2. Skutki prawne

Zgodnie z art. 288 TfUE, decyzja wiąże w całości. Przyjęcie decyzji nie będzie się wiązało z koniecznością dokonania zmian implementacyjnym w ustawodawstwie polskim.

3. Kwestie proceduralne

a) Procedura przyjmowania dokumentu UE

Projekt, zgodnie ze wskazaną podstawą prawną, powinien być przyjęty przez Radę stanowiącą większością kwalifikowaną. Projekt został przyjęty przez Komisję 2 marca 2016 r. Tego samego dnia został przekazany Radzie i Parlamentowi Europejskiemu. Obecnie stanowi przedmiot prac obu tych instytucji.

b) Działania Komisji ds. Unii Europejskiej

Rada Ministrów przekazała Sejmowi projekt stanowiska RP na temat projektowanej decyzji 6 kwietnia 2016 r. Komisja ds. UE może wydać opinię na temat projektu stanowiska RP w terminie do 27 kwietnia 2016 r. Podstawę prawną działania Komisji ds. UE stanowi art. 148c regulaminu Sejmu w związku z art. 8 ust. 2 ustawy kooperacyjnej.

III. Konkluzja

Przedmiotem wniosku jest przyjęcie decyzji o podpisaniu przez Unię Europejską porozumienia paryskiego zawartego na konferencji stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UN FCCC) w grudniu 2015 r. Jednocześnie wniosek zawiera upoważnienie Przewodniczącego Rady do wyznaczenia osoby właściwej do podpisania tego porozumienia w imieniu Unii Europejskiej. Celem porozumienia jest określenie zasad służących zmniejszaniu emisji gazów szklarniowych przez wszystkie kraje świata, tak by utrzymać globalny wzrost temperatury w granicach 1,5-2°C do końca bieżącego stulecia.

Porozumienie klimatyczne z Paryża jest pierwszym wielostronnym porozumieniem w sprawie zmiany klimatu obejmującym prawie wszystkie światowe emisje. Planuje się, że porozumienie wejdzie w życie w 2020 r., zastępując protokół z Kioto. Stronami porozumienia jest zarówno UE, jak i wszystkie państwa członkowskie. Porozumienie paryskie nie nakłada na państwa UE żadnych dodatkowych obowiązków redukcyjnych, ale w perspektywie długofalowej będzie rodzić potrzebę eliminacji węgla w gospodarce i będzie sprzyjać wprowadzaniu nowych rozwiązań technologicznych. Podczas przygotowań do szczytu w Paryżu UE przyjęła cel dotyczący redukcji emisji gazów cieplarnianych zakładający redukcję emisji CO₂ o przynajmniej 40 % do 2030 r. (w stosunku do roku 1990). Polska brała aktywny udział w wynegocjowaniu porozumienia paryskiego i akceptuje jego treść.

Rząd opowiada się za przyjęciem projektu decyzji Rady. Przyjęty przez Komitet ds. Europejskich RM projekt stanowiska RP nie budzi zastrzeżeń. Omawianemu projektowi decyzji towarzyszy komunikat Komisji szczegółowo omawiający kluczowe elementy porozumienia paryskiego.

Autorzy:

Mirosław Sobolewski (pkt I i III)

specjalista ds. systemu gospodarczego

w Biurze Analiz Sejmowych

dr Ziemowit Cieślik (pkt II)

naczelnik wydziału

w Biurze Analiz Sejmowych

Weryfikacja: T. Jaroszyński, 12.4.2016

Akceptował:

Wicedyrektor

Biura Analiz Sejmowych

Jakub Borawski